

tegi Euroopa Kohus (viies koda), koosseisus: koja esimees R. Silva de Lapuerta, kohtunikud J. Makarczyk ja P. Kūris (ettekandja); kohtujurist F. G. Jacobs, kohtusekretär R. Grass, 10. märtsil 2005 otsuse, mille resolutiivosa on järgmine:

1. Kuna Luksemburgi Suurhertsogiriik ei ole vastu võtnud vajalikke õigus- ja haldusnorme Euroopa Parlamendi ja nõukogu 7. märtsi 2002. aasta direktiivi 2002/19/EÜ elektroonilistele sidevõrkudele ja nendega seotud vahenditele juurdepääsu ja vastastikuse sidumise kohta (juurdepääsu käsitlev direktiiv), Euroopa Parlamendi ja nõukogu 7. märtsi 2002. aasta direktiivi 2002/20/EÜ elektrooniliste sidevõrkude ja -teenustega seotud lubade andmise kohta (loadirektiiv), Euroopa Parlamendi ja nõukogu 7. märtsi 2002. aasta direktiivi 2002/21/EÜ elektrooniliste sidevõrkude ja -teenuste ühise reguleeriva raamistiku kohta (raamdirektiiv) ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu 7. märtsi 2002. aasta direktiivi 2002/22/EÜ universaalteenuse ning kasutajate õiguste kohta elektrooniliste sidevõrkude ja -teenuste puhul (universaalteenuse direktiiv) täitmiseks, siis on Luksemburgi Suurhertsogiriik rikkunud nendest direktiividest tulenevaid kohustusi.

2. Jätta kohtukulud Luksemburgi Suurhertsogiriigi kanda.

(¹) ELT C 190, 24.7.2004.

1. Kuna Belgia Kuningriik ei ole vastu võtnud kõiki vajalikke õigus- ja haldusnorme Euroopa Parlamendi ja nõukogu 7. märtsi 2002. aasta direktiivi 2002/19/EÜ elektroonilistele sidevõrkudele ja nendega seotud vahenditele juurdepääsu ja vastastikuse sidumise kohta (juurdepääsu käsitlev direktiiv), Euroopa Parlamendi ja nõukogu 7. märtsi 2002. aasta direktiivi 2002/20/EÜ elektrooniliste sidevõrkude ja -teenustega seotud lubade andmise kohta (loadirektiiv), Euroopa Parlamendi ja nõukogu 7. märtsi 2002. aasta direktiiv 2002/21/EÜ elektrooniliste sidevõrkude ja -teenuste ühise reguleeriva raamistiku kohta (raamdirektiiv) ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu 7. märtsi 2002. aasta direktiivi 2002/22/EÜ universaalteenuse ning kasutajate õiguste kohta elektrooniliste sidevõrkude ja -teenuste puhul (universaalteenuse direktiiv) täitmiseks, siis on Belgia Kuningriik rikkunud nendest direktiividest tulenevaid kohustusi.

2. Jätta kohtukulud Belgia Kuningriigi kanda.

(¹) ELT C 190, 24.7.2004.

EUROOPA KOHTU

(teine koda)

17. veebruari 2005. aasta määrus

kohtuasjas C-250/03 (Tribunale amministrativo regionale per la Lombardia eelotsusetaotlus): Giorgio Emanuele Mauri versus Ministero della Giustizia, Commissione per gli esami di avvocato presso la Corte d'appello di Milano (¹)

(Euroopa Kohtu kodukorra artikli 104 lõige 3 — Juurdepääs advokaadikutsele — Advokaadi kutseksami sooritamise kord)

(2005/C 115/17)

(Kohtumenetluse keel: itaalia)

Kohtuasjas C-250/03, mille esemeks on Euroopa Kohtule EÜ artikli 234 alusel Tribunale amministrativo regionale per la Lombardia (Itaalia) 13. novembri 2002. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 11. juunil 2003, menetluses: Giorgio Emanuele Mauri v. Ministero della Giustizia, Commissione per gli esami di avvocato presso la Corte d'appello di Milano, tegi Euroopa Kohus (teine koda), koosseisus: koja esimees C. W. A. Timmermans (ettekandja) ning kohtunikud C. Gulmann, R. Schintgen, J. Makarczyk ja J. Klučka; kohtujurist P. Léger, kohtusekretär R. Grass, 17. veebruaril 2005 määruse, mille resolutiivosa on järgmine:

EUROOPA KOHTU

(viies koda)

10. märtsi 2005. aasta otsus

kohtuasjas C-240/04: Euroopa Ühenduste Komisjon versus Belgia Kuningriik (¹)

(Liikmesriigi kohustuste rikkumine — Direktiivid 2002/19/EÜ, 2002/20/EÜ, 2002/21/EÜ ja 2002/22/EÜ — Elektroonilised sidevõrgud ja -teenused — Määratud tähtajaks ülevõtmata jätmine)

(2005/C 115/16)

(Kohtumenetluse keel: prantsuse)

Kohtuasjas C-240/04: Euroopa Ühenduste Komisjon (esindaja M. Shotter) v. Belgia Kuningriik (esindaja E. Dominkovits), mille esemeks on EÜ artikli 226 alusel 8. juunil 2004 esitatud liikmesriigi kohustuste rikkumise hagi, tegi Euroopa Kohus (viies koda) koosseisus: koja esimees R. Silva de Lapuerta ning kohtunikud J. Makarczyk ja P. Kūris (ettekandja); kohtujurist F. G. Jacobs, kohtusekretär R. Grass, 10. märtsil 2005 otsuse, mille resolutiivosa on järgmine:

EÜ artiklitega 81, 82 ja 43 ei ole vastuolus selline õigusnorm, nagu on sätestatud 27. novembri 1993. aasta kuningliku dekreetseaduse nr 1578 põhikohtuasja asjaolude ajal kehtinud versiooni artiklis 22, mis näeb ette, et advokaadi kutseeksami komisjon koosneb justiitsministri poolt nimetatud viiest liikmest, nimelt kahest kohtunikust, ühest õigusteaduse professorist ja kahest advokaadist, kusjuures viimased on määratud *Consiglio nazionale forense* (advokatuuri riiklik nõukogu) poolt vastava piirkonna advokatuuri nõukogude ühisel ettepanekul.

(¹) ELT C 200, 23.8.2003.

Rootsi Kuningriigi 14. veebruari 2005. aasta apellatsioonkaebus Euroopa Ühenduste Esimese Astme Kohtu (viies laiendatud koda) 30. novembri 2004. aasta otsuse peale kohtuasjas T-168/02: IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds gGmbH, keda toetavad Madalmaade Kuningriik, Rootsi Kuningriik ja Taani Kuningriik versus Euroopa Ühenduste Komisjon, keda toetab Suurbritannia- ja Põhja-Iiri Ühendkuningriik

(Kohtuasi C-64/05 P)

(2005/C 115/18)

(Kohtumenetluse keel: inglise)

Rootsi Kuningriik, keda esindab K. Wistrand, esitas 14. veebruaril 2005 Euroopa Ühenduste Kohtule apellatsioonkaebuse Euroopa Ühenduste Esimese Astme Kohtu (viies laiendatud koda) 30. novembri 2004. aasta otsuse peale kohtuasjas T-168/02: (¹) IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds gGmbH, keda toetavad Madalmaade Kuningriik, Rootsi Kuningriik ja Taani Kuningriik versus Euroopa Ühenduste Komisjon, keda toetab Suurbritannia- ja Põhja-Iiri Ühendkuningriik.

Apellant palub Euroopa Kohtul:

- 1) tühistada esimese astme kohtu 30. novembri 2004. aasta otsus kohtuasjas T-168/02;
- 2) tühistada komisjoni 26. märtsi 2002. aasta otsus;
- 3) jätta komisjoni kanda Euroopa Kohtu menetlusega seotud Rootsi Kuningriigi kohtukulud.

Õiguslikud alused ja peamised argumendid

Rootsi valitsus väidab, et esimese astme kohus on apellatsioonkaebuse esemeks olevas otsuses rikkunud ühenduse õigust.

Esiteks märkis esimese astme kohus, et Euroopa Parlamendi ja nõukogu määruses (EÜ) nr 1049/2001 sätestatud juurdepääsuõigus institutsioonide dokumentidele hõlmab kõiki institutsioonide käsutuses olevaid dokumente ja seetõttu võib neilt asjakohasel juhul nõuda juurdepääsu kolmandatelt isikutelt, kaasa arvatud eriti liikmesriikidelt, pärinevatele dokumentidele. Esimese astme kohus toonitas, et määrus ei sisalda niinimetatud autorsuse printsiipi, st põhimõtet, mille kohaselt olenemata dokumendi valdajast kontrollib dokumenti ja otsustab selle avaldamise üle isik, kes dokumendi koostas.

Samas leidis esimese astme kohus, et määruse nr 1049/2001 kohaselt tuleb liikmesriike kohelda erinevalt ja et liikmesriikide poolt koostatud dokumentide suhtes kohaldub autorsuse printsiip. Nimetatud seisukoha põhjendamiseks märkis esimese astme kohus esiteks, et määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõikest 5 tulenev nõusoleku saamise kohustus kaotaks vastasel juhul mõtte ja teiseks, et määruse eesmärk ega mõju ei ole siseriikliku õiguse muutmine. Esimese astme kohus on seisukohal, et liikmesriigil ei ole kohustust määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 5 alusel tehtud taotlust põhjendada.

Rootsi valitsus aga leiab, et esimese astme kohtu tõlgendusele ei ole selgelt väljendatud ega üheselt mõistetavat alust ei asjassepuutivas sättes ega mujal määruses nr 1049/2001. Sellistel asjaoludel ei ole ükski argument, millele esimese astme kohus oma seisukohavõtus tugines, kas iseseisvalt või kogumis teiste argumentidega käsitletav põhjusena määruse nr 1049/2001 aluseks olevast üldisest reeglist kõrvalekaldumiseks. Määruse kohaselt otsustab dokumendi avaldamise üle institutsioon, kelle valduses on dokument. Juhul, kui ei ole kohaldatav ükski määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõigetes 1 kuni 3 sätestatud üldise reegli eranditest, tuleb dokument avaldada. Määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõikes 5 sätestatud nõusoleku saamise kohustus on menetlusnorm, mis teenib oma eesmärki isegi juhul, kui liikmesriigil ei ole täieliku keeldumise õigust. Keeldumise õiguse puudumine ei too ka kaasa muudatusi siseriiklikus õiguses.

Määruse nr 1049/2001 kohaselt saab dokumendile juurdepääsu andmisest keeldumise otsuse teha vaid mõne artikli 4 lõigetes 1 kuni 3 sätestatud erandi esinemisel. Juhul, kui asjakohane liikmesriik ei motiveeri dokumendi avaldamisest keeldumist, võtab selline liikmesriik riski, et institutsioonil ei ole võimalik tuvastada konfidentsiaalsuse hoidmise erilist vajadust, mis oleks aluseks dokumendi avaldamata jätmisele vastavalt määruses nr 1049/2001 sätestatud avaldamise reegli eranditele.